

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ, ελπε ζωηρά ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, άφησθε με έδω, αδελφέ μου. Δεν έχομε να κάνομε τίποτε άπορη και θά θέλετε να κοιμηθίτε... 'Η ώρα είνε δύο μετά τα μεσάνυχτα... Πρέπει να έξουκουήσετε τις δυνάμεις σας γιά αύριο... Άποσπώθητε κι' άφήστε με... Θέλω κι' εγώ να κάνω την τελευταία άποτήρια γιά να σώσω την ύλη μας...

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο δούξ. Μην κάνετε τίποτε τό άπορρηστικόν, χωρίς να με συμβουλευθίτε, κύριε αδελφέ μου. —Μείνετε ήσυχος... 'Αν επιτύχω αυτό που θέλω, θάρθω να σας ξητηήσω γιά

να συνεννοηθώ μαζί σας.

—'Ορατά! είνε ο Σημοδεμένος. 'Αφού είν' έτσι, άποσύρομαι... Μά προσοχή!

'Επειτα πλησίασε τή Μαρία Στούαρτ και τής άπήνησε μερικά παρηγορητικά λόγια και κατόπιν, άνασηρόντας τις βασιείς βελονίδες κουρτινές που σκέπαζαν την πόρτα, άποσπώθηκε, αφού έφραξε μία τελευταία ματιά μέσα στό δωμάτιο, όπου ξεψυχοῦσε ο Φραγκίσκο Β'.

'Ο καρδινάλιος, όταν έβρινε μόνος, πήρε και κάθησε μπροστά σ' ένα τραπέζι και συνέταξε μία διαταγή θανατικής έξτελέσεως του πριγκιπος ντε Κοντέ.

'Όταν τελείωσε, σηκώθηκε και διεθυνθήκε προς την κλίνη του βασιλέως.

Μά ή Μαρία Στούαρτ πετάχτηκε όρθια μπροστά του και τον σταμάτησε με μία έπιβλητική χειρονομία.

—Πού πάτε; τον ρώτησε με φωνή χαμηλή, μά σταθερή κι' έξωρηγισμένη.

—Μεγαλειοτάτη, άπάντησε ο καρδινάλιος, είνε άπόλυτος, σπουδαιοτάτη άνάγκη, να ύπογραφή ο βασιλεύς αυτό τό χαρτί.

—'Απόλυτος και σπουδαιοτάτη άνάγκη, άπάντησε ή Μαρία Στούαρτ, είνε ν' αναπαύω ο βασιλεύς.

—Μεγαλειοτάτη, μονάχα τ' όνομά του θά βάλλω στην άρχη αυτού του χαρτιού, και δεν θά τον ένοχλήσω περισσότερο...

—Μά θά τον ξητηήσετε, είνε ή βασίλισσα, και δεν τό θέλω αυτό.

'Εξ άλλου είνε άνάγκη να κρατήσω πένα στό χέρι του.

—Θά την κρατήσω εγώ γι' αυτόν, είνε ο καρδινάλιος.

—Σας είνε: Δεν θέλω! άπάντησε έπιτακτικά ή Μαρία Στούαρτ.

'Ο καρδινάλιος στάθηκε μία στιγμή, ξαφνιασμένος άπ' αυτό τό έπι πόδιο, τό οποίο δεν είχε προβλέψει.

'Επειτα, είνε με τόνο γλυκό:

—'Ακούστε, μεγαλειοτάτη, 'Αγαπημένη μου άνηψιά, άκούστε με... Θά σας πω περί τίνος πρόκειται. Θά σεβόμην περισσότερο άπό κάθε άλλο την άνάτανη του βασιλέως, άν τό ζήτημα γιά τό όποιο θέλω να τον άνηψήσω δεν ήταν τόσο σπουδαίο. Πρόκειται γιά τό μέλλον τό δικό μας και τό δικό σας, γιά τή σωτηρία τή δική μας και τή δική σας. 'Ακούστε με... Πρέπει ο βασιλεύς να ύπογραφή αυτό τό χαρτί πριν ξημερώσει, γιατί άλλοιώς είμαστε χαμένοι... Χαμένοι, σάς όμολογώ!

—Αυτό δεν μ' ένδιαιφέρει! είνε ήσυχια ή Μαρία.

—Μά σάς είνε πρόκειται γιά την καταστροφή μας, ή όποια είνε και δική σας! Πόσο παιδί είστε!

—Τί μ' ένδιαιφέρει! Έκανε ή βασίλισσα. Νομίζετε πως νοιάζομαι εγώ γιά τις φιλοδοξίες μας! 'Η δική μου φιλοδοξία είνε να σώσω αυτόν που αγαπά! 'Ο 'Αμβρόσιος Παρέ μού έμπιστεύθηκε τον ήτνο του βασιλέως, Σας άπαγορεύω να τον ταράξετε, κύριε...

Ναι, σάς τό άπαγορεύω! 'Αμα πεθάνει ο βασιλεύς, άς πεθάνει κι' ή δική μου βασιλεία! Δεν μ' ένδιαιφέρει γι' αυτό καθόλου... Μά όσο του μένει μία πνοή ζωής, θά ύπερασπίσω αυτή την πνοή του, έναντιον των ταπεινών σας φιλοδοξιών. 'Όσο ο Φραγκίσκος μου ήταν ήγιος, σάς έδωσα, θεέ μου, όλη την έξουσία. Μά αυτή την έξουσία την αναλαμβάνω πάλι όλόκληρη, προκειμένου να σας άναγκάσω να σεβασθίτε τις τελευταίες όρες τής γαλήνης που ο Θεός του παραχωρεί σ' αυτή τή ζωή. 'Ο βασιλεύς, όπως είνε ο Παρέ, θά χειραστή αύριο τις λίγες δυνάμεις που του άπομένουν... Κανένας στον κόσμο, μη καμιά πρόφρασι, δεν θά του διακόψη τον σωτήριο ίσως αυτό ήτνο...

—Μά, όταν ή άφορηή είνε τόσο σπουδαία και σοβαρή, είνε ο καρδινάλιος.

—Τίποτε! Τίποτε! Κανείς δεν θά τον ξητηήση.

—Μά πρέπει! είνε ο Κάρολος τής Λωρραίνης, νευριασμένος στο τέλος γιά την αντίστασι αυτή ενός

κταδιού τής άνεψιάς του. Τά σιμφέροντα του κράτους δεν έχουν σχέση με τό άσήθημα. 'Η ύπογραφή του βασιλέως μού είνε άναγκαία, και θά την έχω.

—'Οχι. Δεν θά την έχετε, κύριε καρδινάλιε! είνε ή Μαρία.

'Ο Κάρολος τής Λωρραίνης, χωρίς ν' άπάντηση, έκανε ένα ήγμα προς την κλίνη του βασιλέως.

Μά πάλι, ή Μαρία Στούαρτ μπήκε μπροστά του και του έφραξε τό όρθιο.

'Η βασίλισσα κι' ο καρδινάλιος κοιτάχτηκαν με στιγμή στα μάτια, έξ' ίσου νευριασμένοι κι' οί δύο.

—Θά περάσω! είνε ο καρδινάλιος τής Λωρραίνης, με φωνή ξερή.

—Θά τολήσετε, λοιπόν, να σηκώσετε χέρι επάνω μου;

—'Ανεψιά μου!...

—Δεν είμαι πειά ή άνεψιά σας! Είμαι ή βασίλισσά σας!

Τά λόγια αυτά τά είνε ή Μαρία με τόνο σταθερό, άξιοπρεπή και βασιλικό, όποτε ο καρδινάλιος άπισθοχώρησε άναίσθητα.

—Ναι, ή βασίλισσά σας! επανέλαβε ή Μαρία. Και άν κανέτε άκόμα ένα ήγμα, ένα κίνημα, ενώ σεις θά διεθυνάσαστε στην κλίνη του βασιλέως, εγώ θά τρέξω στην πόρτα. Θά φωνάξω αυτούς που άγρινοῦν, και μοινοῦν είστε θεός μου, καρδινάλιος και ύπουργός. Θά διατάξω εγώ ή βασίλισσα, να σας συλλάβουν άμέσως ως ένοχο έξοχάτης προδοσίας.

—Θά προκαλέσετε τέτοιο σκάνδαλο! ψιθύρισε ο καρδινάλιος, τρομαγμένος.

—Εσείς θά τό προκαλέσετε, κύριε.

Με τό βλέμμα σπινθηροβόλο, άποφασιστική, ή νεαρή βασίλισσα φαινόταν πως δεν θά διατύπε καθόλου να πραγματοποιήση την άταλή τής.

—Καλά! είνε ο καρδινάλιος, άναστενάζοντας θαθείά. Θά περιμένω να ξητηήση ο βασιλεύς.

—Εύχαριστώ! άπάντησε ή Μαρία Στούαρτ, ξαναπαίροντας τό γλυκό και ήλιερό τόνο που τής ήταν συνηθισμένος άπό τότε που άρρώστησε ο βασιλεύς.

—Μά, όταν ξητηήσει, είνε ο καρδινάλιος, θά μ' άφήσετε, Ξ;

—Ναι, άν είνε σε κατάστασι να σάς άκούση!...

'Ο καρδινάλιος άναγκάστηκε να άρξή την ύπόσχεσι.

Ξαναγύρισε στο τραπέζι του, κι' ή Μαρία Στούαρτ γονάτισε πάλι στο προσευχητήριο τής κι' άρχισε να προσεύχεται.

Μά ή άρχής όρες αυτής τής νύχτας τής άγρινοτίας περιόσαν. χωρίς ο βασιλεύς να ξητηήση. 'Η ύπόσχεσι του Παρέ βγήκε άληθινή. Είχε πολλές νύχτες ο βασιλεύς να κοιμηθί με ήτνο τόσο θαύο και συνεχή...

Κάθε τόσο έκανε καμιά κίνηση, άναστενάξε, πρόφερε καμιά λέξη, ένα όνομα, τής Μαρίας Στούαρτ.

Μά ξαναβηχίζοταν πάλι στο λήθαργό του, κι' ο καρδινάλιος, ο όποιος σηκωνόταν διαστικά, ξαναγύριζε άπονηπιμένος στη θέσι του.

Τσαλάκωνε τότε με άντικιομηνορία μέσ' στα χέρια του αυτή την καταδίκη, την μοιραία καταδίκη, ή όποια, χωρίς την ύπογραφή του βασιλέως, θά γινόταν ίσως δική του.

'Ετσι άρχισε να χαράζει...

Τέλος, καθώς ή ώρα σήμαινε όχτώ, ο βασιλεύς κινήθηκε. 'Ανοιξε έπειτα τά μάτια του, και είνε:

—Μαρία! 'Εδώ είσαι, Μαρία;

—Ναι, έδώ είμαι, άγαπημένε μου, άπάντησε ή Μαρία.

Την ίδια στιγμή, ο καρδινάλιος όμορμε με τό χαρτί στο χέρι. 'Ηταν ίσως καρός άκάμια. 'Ενα ικεσίονα στήνεται μέσα σε λίγες στιγμές.

Μά συγχρόνος ή Αικατερίνη των Μεδίκων μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

—Πολύ άργά! μονομούρισε ο καρδινάλιος. 'Α! ή ύτη μάς έγκαταλείπει!... Και άν ο 'Αμβρόσιος δεν σώσει τό βασίλει, είμαστε χαμένοι!...

Η ΚΛΙΝΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

'Η βασιλομήτωρ, κατά την διάρκεια τής νύχτας που είχε περάσει, δεν έχασε τον καιρό τής. Είχε συνεννοηθί με τους φίλους τής και ήταν έτοιμη γιά τό κάθε τι. Είχε δεχτή τον πρωθητοιουργό 'Ουατά, ο όποιος την πληροφορήσε γιά την προσεχή άφιξη στην 'Ορλεάνη του συμμαχικού του κοινοσταύλου Μονμορανσύ. 'Ο 'Ουατά, είδοποιημένος άπ' αυτή τής ύποσχεθίκε να βρίσκει στις έννέα στον αντιθάλαμο τής κρεββατοκάμαρας του βασιλέως και να πάη εκεί όσους περισσότερους διαποδούς τής Αικατερίνης θά εύρισκε. Τέλος, ή βασιλομήτωρ προσελάσσε στις όχτώμισση τό Σατελάι και δύο τρεις άλλους γιατρούς, οί όποιοι, λόγω τής μετριότητός του, ήταν έχθροι του μεγαλοφυούς 'Αμβροσίου Παρέ.

'Ο δούξ ντε Γκιζ άποσπώθηκε, αφού έφραξε μία τελευταία ματιά στο δωμάτιο όπου ξεψυχοῦσε ο Φραγκίσκος Β'.

‘Αφού έλαβε τὰ μέτρα της, μπήκε, όπως είδαμε, στο δωμάτιο του βασιλέως, ο οποίος μόλις είχε ξιτηθεί. Πήγε πρώτα στο κρεβάτι του παιδιού της, τον κούταξε μεριές στιγμής κοιτώντας το κεφάλι σαν μιά πονεμένη μητέρα, απόθεσε ένα φιλίμα στο χέρι του που κρεμόταν καί, σκουπίζοντας ένα-δυό δάκρυα, πήγε καί κάθησε έτσι πού νά μισρή νά τὰ βλέπει όλα.

Σέ λίγο μπήκε μέσα ο δούξ ντέ Γκιζ. ‘Αφού άλλαξε μερικά λόγια με τή Μαρία Στουαρτ, πήγε προς τόν αδελφό του:

—Δέν κάνετε λοιπόν τίποτε; τόν ρώτησε.

—‘Αυλοίμονο! Δέν μπορέσα νά κάνω τίποτε, απάντησε ο καρδιώσιλος.

—Μάστε ή τύχη στρέφεται εναντίον μας, ξαναείπε ο Σημαδεύσιλος. Μάθετε τουλάχιστον κανένα νεότερο γιά τὸ Μονχορανού;

—‘Όχι, ἀπολύτως τίποτε... Τού κάκον τόν περιμένα ως τώρα...

Κρούεται, ἀλλά σίγουρα θά θρώσεται στις πόλεις τῆς πόλεως. ‘Αν ὁ ‘Αμβρόσιος Παρέ ἀποτύχει, είμαστε χαμένοι!...

‘Εξέκρινε τή στιγμή, οί γιατροί πού είχε καλέσει ή Αικατερίνη, μπήκαν μέσα. ‘Η Αικατερίνη τους ὄδηγησε ή ίδια στο κρεβάτι του βασιλέως, τού ὁποίου οί πόνοι κ’ οί στεναγμοί είχαν ξαναρχίσει.

Οί γιατροί εξέτασαν ένα-ένα τὸ βασιλικὸ ἀσθενή, κ’ ἔπειτα συγκεντρώθηκαν σέ μιά γωνία γιά νά συζητούν. ‘Ο Σατελιὰς ἐπρότεινε νά βάλουν ένα κατάρλασμα στο ἀστέμμα γιά νά τραβήξῃ ἔξω τὰ ἕγγρα, μὰ οί δύο ἄλλοι γιατροί είχαν ὄχι καλύτερα θά ήταν νά δάλουν στο αὐτὸ τὸ βασιλικὸ κάλιο φάρμακο.

Σ’ αὐτὴ τὴν ἀπόφαση είχαν καταλήξει, ὅταν ὁ ‘Αυθρόσιος Παρέ μπήκε μέσα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ Γαβριήλ.

‘Αφού εξέτασε τὴν κατάσταση του βασιλέως, πήγε καί ὄρμη τους συναδέλφους του.

‘Ο ‘Αυθρόσιος Παρέ, ὁ ὁποῖος ήταν χειρουργός του δούκῳ ντέ Γκιζ καί του ὁποῖου ή φημη είχε ἀποκατασταθῆ, ἐθεωρείτο πειά ἀπ’ ἄλλους ὡς μιά αὐθεντία. Οί ἄλλοι γιατροί λοιπόν τόν πληροφοροῦσαν τί είχαν ἀποφασίσει.

—‘Εγὼ θεθαίωνα, πὼς τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶνε ἀνεπαρκές! εἶπε ὁ ‘Αυθρόσιος με δυνατὴ φωνή. ‘Όστόσο πρέπει νά διαστούμε, γιατί ὁ ἔγκραφος θά μολυνθῇ πολύ πὸ γρήγορα ἀπ’ ὅτι φαντάζομαι.

—‘Ό! διαστήτε λοιπόν! Για τ’ ὄνομα του Θεοῦ! φώναξε ή Μαρία Στουαρτ.

‘Η βασιλομήτωρ καί οί δύο Γκιζ πλησίασαν τότε τους γιατρούς.

—‘Εχετε λοιπόν, κῆρι Παρέ, ρώτησε ὁ Σατελιὰς, κανένα τρόπο ἐπιβάσεως πὸ καλὸ καί πὸ γρήγορο ἀπ’ τὸ δικὸ μας.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Παρέ.

—Ποῖόν;

—Πρέπει νά τριτησοῦμε τὸ κεφάλι του βασιλέως! εἶπε ὁ ‘Αυθρόσιος Παρέ.

—Νά τριτησοῦμε τὸ βασιλέα! φώναξαν οί τρεῖς γιατροί με φωνή.

—Καί τί ἀκριβὸς εἶνε αὐτὴ ή ἐγχείρησις; ρώτησε ὁ δούξ ντέ Γκιζ.

—‘Εἶνε ἐλάχιστα γνωστὴ ἀκόμα, ‘Υψηλότητε, ἀπάντησε ὁ χειρουργός. Πρόκειται μ’ ἕνα ἐργαλεῖο, τὸ ὁποῖο ἐφύρα ἐγὼ καί τὸ ὁποῖο ὄνομασα τριτανί, ν’ ἀνοίξουμε στο κεφάλι του βασιλέως μιά τρίπα γιά νά φύγουν τὰ ἕγγρα...

—Μεγάλε Θεέ! φώναξε ή Αικατερίνη τῶν Μεδίκων, με περιφρόνη. Θά τριτησοῦτε με σίδηρο τὸ κεφάλι του βασιλέως! Καί θά τολμήσετε!...

—Μάλιστα, κῆρι! ἀπάντησε με ἀπλότητα ὁ Παρέ.

—Μὰ αὐτὸ θά ήταν δολοφονία! ξαναείπε ή Αικατερίνη.

‘Ο ‘Αυθρόσιος Παρέ κίπταξε περήφανα τὴ βασιλομήτορα καί τῆς ἀπάντησε:

—‘Όχι, μεγαλειότητι! Αὐτὸ δέν εἶνε ἐγκλημα. ‘Απεναντίας, εἶνε μιά μεγάλη πρόδοῦς τῆς ἐπιστήμης.

—‘Όσοδήποτε, ρώτησε τὸ χειρουργό, ἐπειθαίνοντας στή συζήτησι, ὁ καρδιώσιλος τῆς Λωρραίνης, ἀναλαμβάνετε κάθε εὐθύνη γιά τὴ ζωὴ του βασιλέως;

—‘Ο Θεὸς μονάχα κραταίει στά χέρια του τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων! Αὐτὸ τὸ ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα, κῆρι καρδιώσιλε! ‘Εκείνο ὅμως πὸ μπορῶ νά σᾶς θεθαίωσω εἶνε ὅτι ή μόνη καί τελευταία ἐλπίς νά σώσομε τὸ βασιλέα εἶνε ὁ τριτανισμός.

—Μπορεῖ λοιπόν ή ἐγχείρησις αὐτὴ νά πετύχῃ; ρώτησε ὁ Σημαδεύσιμος. Τὴν ἔχετε ξανακάνει μ’ ἐπιτυχία;

—Μάλιστα, ὑψηλότητε... Τὴν ἔξετελέσα πολλές φορές κατὰ τὴν πολιτοσκία του Καλαί, καθὼς θά θυμάστε...

—Ναί, θυμάμαι, εἶπε ὁ Γκιζ. Γιά λογαριασμὸ μου, δέν διατάξω καθόλου... Δέχομαι νά ἐγχειρηθε τὸν βασιλέα.

—Κι’ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπε ή Μαρία Στουαρτ, φωτισμένη ἀπὸ τὴν ἀγάτη της.

—Μὰ ἐγὼ ὄχι! φώναξε ή Αικατερίνη τῶν Μεδίκων.

—Τότε τί νά κάνουμε, κῆρι, ἀφοῦ αὐτὴ εἶν’ ή τελευταία μας ἐλπίδα; ρώτησε ή Μαρία.

—Ποῖος τὸ λέει αὐτό; ἔκανε ή βασιλομήτωρ. ‘Ο ‘Αυθρόσιος Παρέ, ἕνας ἀρετικὸς; Μὰ δέν εἶνε αὐτὴ ή γνώμη τῶν ἀνακτορικών γιατρῶν!

—Μάλιστα, μεγαλειότητι! εἶπε ὁ Σατελιὰς. ‘Εγὼ καί οί συναδέλφοί μου διαμαρτυροῦμεθα ἐναντίον τῆς ἐγχειρήσεως πὸν προτείνει ὁ ματὴρ Παρέ!...

—Βλέπετε λοιπόν; φώναξε ή Αικατερίνη θριαμβευτικά. ‘Ο δούξ ντέ Γκιζ, ἔβαλλε, πλησίασε τὴ βασιλομήτορα καί, πιαρνοντάς τὴν ἰδιαίτερος, κοντὰ σ’ ἕνα παράθυρο τῆς εἶπε με φωνὴ χαμηλὴ καί με δόντια σφιγμένα:

—Κῆρι, ἀκούστε με! Θέλετε νά πεθάνῃ ὁ γιός σας καί νά ζήσῃ ὁ πρῆγμα ντέ Κοντέ! Εἶστε συννενομένοι με τους Βουρβόνους καί με τους Μονχορανού!... Τὰ ξέρω όλα!... Προσέχετε!... Τὰ ξέρω όλα, σᾶς λέω!...

Μὰ ή Αικατερίνη τῶν Μεδίκων δέν ήταν ἀπὸ τῆς γυναικῆς πὸν προσιता εἶσοια. Κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νά φανῇ κ’ αὐτὴ τολμηρὴ, ἀφοῦ ὁ ἐχθρὸς τῆς ἔφραζε κατὸ τὴ μάσκα. Τὸν κεραινοδύλαξε μ’ ἕνα βλέμμα καί, ξεφύγοντάς τον με μιά ἀπότομη κίνηση, ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα καί τὴν ἀνοίξε διατάματα:

—Κῆρι προθυποργέ! φώναξε.

‘Ο ‘Οπιτάλ, σάφωνα με τῆς διαταγῆς πὸν είχε λάβει, σκετοῦαν στὸν ἀντιθάλαμο, περιμένοντας. Εἶχε συγκεντρώσει μάλιστα γύρω του ὄσους περισσότερους μποροῦσε ἀπ’ τους ὁπαδοῦς τῆς βασιλομήτορος.

‘Ακούγοντας τὴν πρόσκλησι της, προχώρησε βασιτικά μέσα. Ἐνὸ οί ὁπαδοί του συγκεντρώθηκαν μπρὸς τὴν πόρτα.

—Κῆρι προθυποργέ, ἔξακολούθησε ή βασιλομήτωρ με φωνὴ δυνατὴ, γιά ν’ ἀκούστῃ. Θέλω νά κάνω στο βασιλέα μιά τριμηρὴ ἐγχείρησι. ‘Ο ματὴρ Παρέ θέλει νά τὸν τριτησὸ τὸ κεφάλι μ’ ἕνα ἐργαλεῖο. ‘Εγὼ, ή μητέρα του, διαμαρτυροῦμαι, μαζί με τους τρεῖς αὐτοῦς γιατρούς, ἐναντίον ἐνὸς τέτοιου ἐγκλήματος!... Κῆρι προθυποργέ, σημειώσατε τὴ διαμαρτυρία μου.

—Κλείστε αὐτὴ τὴν πόρτα! φώναξε συγχρόνος ὁ Γαβριήλ.

Παρ’ ὅλες τῆς διαμαρτυρίες τῶν εἰγόνων πὸν είχαν συγκεντρωθῆ στὸν ἀντιθάλαμο, ὁ Γαβριήλ ἔσπευσε νά ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴ του Γκιζ.

Μόνος ἀπ’ τους ὁπαδοῦς τῆς βασιλομήτορος, ὁ προθυποργὸς ‘Οπιτάλ, ἔμεινε τώρα στο δωμάτιο του βασιλέως.

—Τώρα, κῆρι προθυποργέ, τὸ εἶπε ὁ Σημαδεύσιμος, μάθετε ὅτι αὐτὴ ή ἐγχείρησις εἶνε ἀναγκαία καί ὅτι ή βασιλοσκία κ’ ἐγὼ, ὁ γενιὸς τοποτηρητῆς του βασιλέως, ἐγγυώμεθα, ἂν ὄχι γιά τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐγχειρήσεως, ἀλλὰ τουλάχιστον γιά τὴ μεγαλοφυία αὐτοῦ πὸν θά τὴν διεκνήνη!...

—Κι’ ἐγὼ, φώναξε τότε ὁ ‘Αυθρόσιος Παρέ, ἀναλαμβάνω σ’ αὐτὴ τὴν ἰσπερτάτη στιγμή, ὄλες τῆς εὐθύνης γιά τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐγχειρήσεως. Ναί, δέχομαι νά μου ἀφαιρέσετε τὴ ζωή, ἂν δέν κατορθώσω νά σώσω τὴ ζωὴ του βασιλέως. Μὰ, πρὸς Θεοῦ!... ‘Ας κάνουμε γρήγορα! Κιττάχτε τὸν βασιλέα!... Κιττάχτε τον!...

‘Ο Φραγκίσκος Β’ πρᾶγματι, πελαδνός, ἀκίνητος, με τὰ μάτια κλεισμένα, φαινόταν σαν νά μὴ βλέπει πειά, σαν νά μὴ ἀκούη, σαν νά μὴ ὑπάρχῃ. Δέν ἀπαντοῦσε πειά οὔτε στα χᾶδια, οὔτε σ’ ἀπελευσιμένα λόγια

‘Ο Κάρολος Θος

τῆς Μαρίας Στουαρτ.

—‘Ό! ναί!... Κάνετε γρήγορα! εἶπε κ’ ἐξέκρινε στὸν ‘Αυθρόσιο Παρέ. Βισσητήτε, γιά τ’ ὄνομα του ‘Ιησοῦ! Προσπαθήστε μόνο νά σώσατε τὴ ζωὴ του βασιλέως κ’ ὅτι κ’ ἂν σιμθῇ, ἐγὼ θά προστατέψω τὴ δική σας!...

—Δέν ἔχω τὸ δικαίωμα νά ἐπιποδίσω αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι, εἶπε ὁ προθυποργὸς ‘Οπιτάλ, ἀπαθῆς, μὰ τὸ καθήκον μου εἶνε νά σημειώσω τὴ διαμαρτυρία τῆς βασιλομήτορος.

—Κῆρι ‘Οπιτάλ, εἶπε ὁ δούξ ντέ Γκιζ ψυχρὰ, δέν εἶστε πειά προθυποργὸς ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή. Σᾶς καθαίρω!

Καί ἀπενθινόμενος πρὸς τὸν ‘Αυθρόσιο Παρέ, πρόσθεσε:

—‘Εμπρός, ‘Αυθρόσιε! ‘Αρχίστε!...

—‘Εμεις ἀποσυρόμεθα, εἶπε τότε ὁ Σατελιὰς ἐξ ὀνόματος τῶν ἄλλων γιατρῶν.

—‘Εστω! ἀπάντησε ὁ ‘Αυθρόσιος. ‘Εχω ἀνάγκη τῆς μεγαλειέτας γαλήνης γύρω μου!... ‘Αφήστε με λοιπόν, ἂν θέλετε, κῆρι!... Θά κάνω τὴν ἐγχείρησι μόνος μου καί θά εἶμαι ὁ μόνος ἰσπερθινός.

Πρὸ μερικῶν στιγμῶν, ή Αικατερίνη τῶν Μεδίκων, δέν ἐπρόφρασε οὔτε μιά λέξη, δέν ἔκανε οὔτε μιά κίνηση. Εἶχε ἀποσυρθῆ κοντὰ στο παράθυρο καί κίπταξε πρὸς τὴν αὐτὴ του ἀνακτοροῦ, ἄπὸ ἐπικρατοῦσε μεγάλος θόρυβος. Μὰ μέσα στὴν κρῆσιμη αὐτὴ στιγμή κῆρις, ἐπὸς ἀπὸ ἐκείνη, δέν ἔδινε προσοχὴ σ’ αὐτὸ τὸ θόρυβο.